

Ο Σιταρομικρούλης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ»
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ
ΚΑΡΕΑΣ 1991

Μιά φορά και έναν καιρό... στήν καρδιά ενός μεγάλου, καταπράσινου κάμπου βρισκόταν ένα χωράφι. Ἐπλωνόταν σάν σεντόνι χρυσοκεντημένο κάτω από τόν οὐρανό και ἦταν χαρά Θεοῦ νά τό βλέπεις. Ἦταν τό χωράφι τοῦ καλοῦ νοικοκύρη, τοῦ μπαρμπα-Λιά, πού τό φρόντιζε και τό ἀγαποῦσε σάν παιδί του.

Σέ τοῦτο τό χωράφι ζοῦσε μία χαρούμενη συντροφιά ἀπό σιταρομάνες, πού ἡ κάθε μία τους εἶχε πολλά-πολλά παιδιά. Ἦταν τά ξακουστά σιταροσποράκια πού, σάν φοροῦσαν τίς ἴδιες φορεσιές, μοιάζανε τόσο πολύ, πιά πολύ ἀκόμα και ἀπό ἀδέρφια.

Σ' αὐτή τή συντροφιά ζοῦσε μία σιταρομάνα μέ τριανταδυό παιδιά. Μή μέ ρωτᾶς πῶς χώραγαν στό σπίτι τους. Κοίταξε σάν βρεθεῖς σέ κάμπο πόσο μεγάλα και ὁμορφα εἶναι τά σπίτια τῶν φυτῶν. Γύρω-τριγύρω, ἀντί γιά τοῖχο ἔχουνε ἄλλα δέντρα και φυτά, ταβάνι τό γαλάζιο οὐρανό, γιά φῶς τ' ἀστραφτερά ἀστέρια.

Δέν εἶναι ὅμως παίξε-γέλασε νά ταῖζεις τόσα παιδιά. Γι' αὐτό ἡ καλή σιταρομάνα, σάν ὅλες τίς μανάδες, εἶχε πολλή δουλειά νά κάνει. Ξυπνοῦσε ἀπ' τά χαράματα, τήν ἴδια ὥρα πού ξυπνοῦσε και ὁ κυρ-Ἡλιος και ἔψαχνε γιά νερό. Τό ἔπαιρνε ἀπό τό χῶμα, τό ἀνέβαζε σιγά-σιγά πιά πάνω κι ἐκεῖ κατά τό μεσημέρι ἔδινε τούς χυμούς πού εἶχε μαζέψει στά τριανταδυό παιδιά της, νά φᾶνε, νά μεστῶσουνε, νά μεγαλώσουν.

- Ἐλάτε, σιταροπαιδάκια μου. Φᾶτε μέ ὄρεξη νά μεγαλώσετε. Πῶς και πῶς σᾶς περιμένουν οἱ ἄνθρωποι. Ἔχετε σπουδαία ἀποστολή. Θά θρέψετε ἐσεῖς παιδιά.

Θά χορτάσετε νηστικούς. Καί μήν ξεχνᾶτε: Ἐπί σᾶς θά ζυμωθεῖ τό πρόσφορο, ἀπό σᾶς θά γίνει τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Τά σιταροσπυράκια –σάν ὅλα τά παιδιά– ἄκουγαν αὐτά πού τοὺς ἔλεγε ἡ μάνα τους μά τό νοῦ τους τόν εἶχαν στό παιχνίδι. Παίζανε κρυφτό οἱ πεταλοῦδες; Τά σιταροσπυράκια τίς κρύβανε. Κυνηγοῦσε μιά μελισσοῦλα ἄλλο μελισσάκι; Τά σιταροσπυράκια βοηθοῦσαν καί σκέπαζαν νά μήν φανεῖ τό πιό μικρό. Μά ἐκεῖνο τό παιχνίδι πού τοὺς ἄρεσε πιό πολύ καί τοὺς ξετρέλαινε ἦταν αὐτό πού παίζανε μέ τό ἀγεράκι. Δέν εἶναι μόνο πού χορεύανε καθώς τ' ἀγέρι τά πήγαινε ἐδῶ καί ἐκεῖ. Ὁχι, δέν ἦταν μόνο ὁ χορός πού τοὺς ξετρέλαινε. Ἦταν καί ἡ μουσική. Γιατί καθώς χορεύανε καί ὁ ἀγέρας ἔμπαινε ἀνάμεσά τους βγαίναν ἤχοι ὁμορφοί, μελωδικοί. Μέχρι καί τά πουλιά θαυμάζανε τοῦτο τό τραγούδι καί σταματοῦσαν τό δικό τους τό κελάδημα γιά νά ἀκούσουν... Μόνο τόν κυρ-Βοριά φοβόντουσαν λιγάκι, γιατί ἦτανε πάντα του φουριόζος, βιαστικός καί ἄγριος καί μποροῦσε νά σπάσει τή σιταρομάνα καί τότε!... τότε τί θά ἀπογίνονταν τά σιταροαδερφάκια; Ἐνα καλό ὅμως εἶχε ὁ κυρ-Βοριάς πού οἱ ἄλλοι κοντινοί ἀγέρηδες δέν εἶχανε. Ἦξερε νά διηγίεται ὁμορφα ὅσα ἀντάμωνε στό διάβα του καθώς περνοῦσε μέσα ἀπό πολιτεῖες καί χωριά. Κι ἀντάμωνε πολλά. Κι ὅσα βλέπανε τά μάτια του κι ἀκούγανε τ' ἀφτιά του, τά παραγέμιζε, τά φούσκωνε, τά μεγάλωνε καί ἔτσι ἔγινε ὁ παραμυθᾶς τοῦ χωραφιοῦ. Ἄδικα τοῦ ἔλεγον καί τοῦ ξανάλεγον οἱ σιταρομανάδες:

- "Ε, κυρ-Βοριά! "Ο,τι ἀκοῦς καί βλέπεις δέν εἶναι νά τ' ἀκοῦνε τά παιδιά! Πάψε νά λές τίς ψευτοῖστορίες σου καί νά ξεσηκώνεις τά παιδιά μας. Μά ὁ κυρ-Βοριάς γελοῦσε ἀνέμελα καί ἴδιος σίφουνας χωνόταν ἀνάμεσα στίς σιταροσυντροφιάς κι ἔλεγε ἀνάκατα ψέματα κι ἀλήθειες, ἀλήθειες καί ψέματα. "Ολοι καί τά παιδιά ἀκόμη τόν εἶχαν μάθει πιά τόν κυρ-Βοριά καί δέν τόν πίστευαν.

“Ολοι ἐκτός ἀπό ἐκεῖνο τό μικρό τό σιταροσπυράκι.

– Πές μου γιά κείνον τόν αἰτό πού ἀντάμωσες...
παρακαλοῦσε.

– “Α! ἔλεγε ὁ κυρ-Βοριάς. Πετοῦσε στίς κορφές καί ἐκεῖ ἀνταμώσαμε. «Τί κρίμα πού ἔχεις μοναχά φτερά»! τοῦ εἶπα. «Νά ἔξερεις πόσα χάνεις πού δέν εἶσαι ψάρι νά κολυμπᾶς στή γαλάζια θάλασσα! Ξέρεις πόσο ὁμορ-

φα ζει πάνω στα κύματα ό γλάρος;» Μά τά ίδια ειπα και στο γλαροπούλι πού συνάντησα: «Έχεις, δέν λέω, όμορφες φτεροϋγες. Μά δέν βαριέσαι τό παιχνίδι στο νερό; Οι βουνοκορφές έχουνε άλλη χάρη. Τό δάσος αν δέ δεις, τίποτα πές πώς στή ζωή σου δέν έχάρηκες...».

Τ' άκουγε τό σιταροσπυράκι και δάκρυζε.

- Ούτε βουνό, ούτε κορφή, ούτε θάλασσα έχω ποτέ μου αντικρύσει. Πόσο στ' αλήθεια ειμαι στερημένο! έλεγε μέ παράπονο ό σιταρομικρούλης. Η σιταρομανούλα καταλάβαινε ό,τι γινόταν στήν ψυχή του και όλο τόν συμβούλευε:

- Μή μου στενοχωριέσαι. Τίς χαρές του κάμπου ούτε ό αιτός ούτε ό γλάρος ξέρουνε. Κι έσύ έχεις δικό σου δρόμο νά τραβήξεις. Ούτε ό αιτός, ούτε ό γλάρος ταίζουιν πεινασμένους. Κι ούτε ποτέ θά γίνουν τό Σώμα του Χριστου.

Μά τό σιταροσπυράκι δέν τά 'κουγε αυτά. Ο νοϋς του, ό λογισμός του ήταν στίς κορφές των βουνων και στή γαλάζια θάλασσα.

Έτσι μιά μέρα τ' αποφάσισε.

- Θα φύγω, ειπε στή μάνα του.

- Κάτσε τουλάχιστον νά μεγαλώσεις λίγο, εκείνη παρακάλεσε.

- Θα φύγω, ξανάπε τό σιταροσπυράκι μας.

Κι έφυγε.

Μιά μέρα πού ήταν δυνατός βοριάς πήγε μαζί του εκεί στήν πιο ψηλή κορφή. Και ειδε τόν αιτό.

- Τι έγινε; Τό αποφάσισες νά δεις τή θάλασσα;

ρώτησε ό κυρ-Βοριάς τόν αϊτό.

- Σέ περιμένω μέρες, απάντησε εκείνος, γιατί δέν ξέρω τό δρόμο.

- Θαυμάσια! Πάμε άμέσως γιατί κι εγώ είμαι πολύ βιαστικός. Μπροστά εγώ και σύ από κοντά. Άμέσως λοιπόν. "Ετοιμοι. Ξεκινάμε! Φρρρρ.

Ό σιταρομικρούλης σκαρφάλωσε στόν αϊτό, κρύφτηκε στή φτερούγα του και... Δρόμο παίρνουν, δρόμο αφήνουν... δρόμο παίρνουν, δρόμο αφήνουν... και νά, μπροστά τους ή μεγάλη, γαλάζια θάλασσα. Πήγε ό κυρ-Βοριάς νά παίξει μαζί της, τήν ανακάτωσε, τήν άγρίεψε. Τόσο τήν άγρίεψε πού εκείνη έχασε τό χρώμα της κι έγινε μαύρη κι έκανε άσπρη καμπούρα και σέ μιά τέτοια καμπούρα άφησε ό κυρ-Βοριάς τόν αϊτό και τό σιταρομικρούλη.

- Κυρ-Γλάρε, τραβάμε για τά ψηλά βουνά; ρώτησε τό γλάρο ό κυρ-Βοριάς.

- Είμαι έτοιμος, μόνο πού δέν ξέρω τό δρόμο, του απάντησε ό γλάρος.

- Εγώ θά σοῦ τόν δείξω. Φύγαμε λοιπόν.

Κι ό γλάρος ξεκίνησε παρέα μέ τόν κυρ-Βοριά για τίς κορφές.

Πίσω στό χωράφι όλα κυλοῦσαν ήρεμα και χαρούμενα. Οι μέρες κυνηγούσανε ή μιά τήν άλλη, ό ήλιος κατέβαινε όλο και πιο χαμηλά, όλο και πιο ζεστός γινότανε μέρα τή μέρα. "Ηξερε χρόνια τώρα ό ήλιος τή δουλειά του και τήν έκανε σωστά. Δουλειά του ήτανε

Κι ἦταν κείνη τή στιγμή πού στά καλά καθούμενα, ἔτσι ἀπροσκάλεστος, ἦρθε ὁ κυρ-Βοριάς.

Τά ἔχασε ὁ μύλος.

– Λέω πώς τά μπερδεψες, κυρ-Βοριά, τόν μάλωσε. Δέν εἶναι ἡ ἐποχή σου. Σειρά ἔχουν ἄλλοι ἀγέρηδες, πιά μαλακοί. Ἐσύ μπορεῖ καί νά μοῦ σπάσεις τά φτερά, τώρα μάλιστα πού ἔχω μπροστά μου τόση δουλειά.

– Ἦρθα γιά δουλειά, καί νά μέ συμπαθᾶς, ἀπάντησε ὁ κυρ-Βοριάς. Θά φύγω ἀμέσως. Μόνο νά σοῦ ἀφήσω ἓνα ξενιτεμένο σιταροσπυράκι. Καλοσύνη κάνω βλέπεις.

– Λάθη σου διορθώνεις καί ὁ Θεός συγχωρέσει σε, μπαρμπα-παραμυθά, φώναξε ἡ σιταρομάνα, γιατί ἀμέσως τό κατάλαβε πώς τό παιδί της, ὁ σιταρομικρούλης της, ἦταν αὐτός πού ξαναγύριζε.

Ἐσκυψε ἡ μάνα, σκύψαν τ' ἀδέρφια κι ἀγκαλιάσαν τό σιταρομικρούλη.

– Πές μας τί ἔγινε; τό ρώτησαν.

Κι ἐκεῖνος πῆρε ἐμπρός καί ἄρχισε νά ἱστοράει χωρίς νά πάρει καθόλου ἀνάσα.

– Βρεθήκαμε ὁ γερο-αἰτός καί ἐγώ, ἓνα τόσο δά σιταροσπυράκι, μέσ' τό νερό. Ἐμπαινε ἡ θάλασσα, πού εἶχε ἀγριέψει ἀπ' τά καμώματα τοῦ κυρ-Βοριά, μέσ' τά ρουθούνια τοῦ γερο-αἰτοῦ. Ἄμψού-ἄμψού, φτερνιζόταν ἐκεῖνος. «Στάσου θάλασσα, δέ βλέπεις πώς πνιγόμαστε;» φώναξε στενοχωρημένος κάποια στιγμή στή θάλασσα. «Μπα; Βλέπω καλά; Ἐσύ εἶσαι ὁ περήφανος αἰτός πού λένε καί λένε γιά τή λεβεντιά σου; Τί ζητᾶς ἐδῶ;» τόν ρώτησε ἀπορημένη ἐκείνη.

«Μέ ξελόγιασε ό κυρ-Βοριάς καί μου ἔπε πώς πιά καλά θά περάσω κοντά σου», εἶπε καταντροπιασμένος ό γερο-αἰτός.

Ἐγώ δέν ἔβγαζα ἄχνα, τόσοσ ἦταν ό φόβος μου, εἶπε ό σιταρομικρούλης καί ἀνατρίχιασε, καθώς ξανάφερνε στό νοῦ του ὄλη τους τήν περιπέτεια.

«Καί ποῦ ἔναι τό γλαρόπουλο;» ρώτησε πάλι ἡ θάλασσα τόν αἰτό. «Ἐφυγε. Πάει στίς κορφές τῶν βουνῶν, εἶπε ό αἰτός». Μά δέν ἀπόσωσε. Ἐνα φρρρρ ἀκούστηκε κι ό γλάρος ἤρθε κοντά τους. «Ἐδῶ εἶμαι! Δέν μου πάνε τά ψηλά βουνά. Οὔτε ψάρια ἔχει, οὔτε κυματάκια νά τραμπαλίζομαι, οὔτε παρέες. Ἐφυγα λοιπόν γιατί δέν εἶμαι γεννημένος γιά τέτοια ζωή. Αὐτός ό κυρ-Βοριάς κόντεψε μέ τά παραμύθια του νά μέ κάνει δυστυχισμένο». «Τό ἴδιο σκέφτομαι καί ἐγώ νά κάνω, εἶπε ἀποφασιστικά ό αἰτός. Καλή ἡ κυρα-θάλασσα μά γιά μένα τό πιά καλό εἶναι ἐκεῖνο γιά τό ὅποιο πλάστηκα». Τότε πῆρα καί ἐγώ τό θάρρος καί ρώτησα: «Καί ἐγώ πού πλάστηκα νά γίνω ἀλεύρι, νά φᾶνε οἱ ἄνθρωποι καί ἀκόμα νά γίνω Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τί λές νά κάνω σοφή μου θάλασσα;» «Νά πᾶς τό γρηγορότερο πίσω στ' ἀδέρφια σου», ἀπάντησε ἐπιτακτικά ἐκείνη καί ἡ κουβέντα της δέν ἔπαιρνε ἀντίλογο. Ἐστειλε ἀμέσως τήν ἴδια ἐκείνη στιγμή μήνυμα στόν κυρ-Βοριά νά ἔρθεϊ καί νά μέ πάρει. Καί κείνος πού ἔναι στό βάθος-βάθος του καλός, μέ ἔφερε ξανά κοντά σας, καί συγχωρᾶτε μου τήν ἀπερισκεψία, εἶπε ό σιταρομικρούλης καί ἀναστέναξε μέ ἀνακούφιση.

- Δόξα νά χει ό Θεός! Εΐσαι κοντά μας και μή φοβᾶσαι. Σέ σκέπασε ή αγάπη Του και δέν χάθηκες όλότελα αδερφούλη μας. Τώρα πιά θά γίνουμε ένα για παντοτινά, εΐπαν μέ μιά φωνή όλα τά σιταροαδερφάκια.

- Έμπρός, πάμε για ἄλεσμα, τραγούδησε ό γερο-μύλος κι ἄρχισε μέ κέφι και γοργάδα ν' ἄλέθει, ν' ἄλέθει ἀκούραστα.

Και ό μπαρμπα-Λιάς ἔπιασε τό πρῶτο ἀλεύρι πού βγήκε από τό μύλο. Τό ἔβαλε σέ καθαρό μαντήλι και τό ἔδεσε σταυρωτά.

- Μ' αυτό τ' ἀλεύρι, τό πρῶτο τῆς σοδειᾶς, τό Σαββατόβραδο θά φτιάξουμε τό πρόσφορο. Και σά θά κοινωνήσουμε τήν Κυριακή, θά τραφοῦμε μέ τό "Αγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας, εΐπε συγκινημένος.

Και τ' ἄκουσαν οί σιταρομάνες και τά σιταροσπυράκια τους και χάρηκαν.

Κι ό μύλος γύρναγε και τραγουδοῦσε... τραγουδοῦσε...τραγουδοῦσε...

